

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 lipca 2023 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku A. M. z dnia 5 lipca 2023 roku, przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury zaliczkowej od dnia 1 lipca 2023 roku w kwocie brutto 5605,52 złotych, a w kwocie netto 4728,02 złotych. Jednocześnie organ odmówił wnioskodawcy prawa do przyznania rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ wskazał, że nie został udokumentowany 15-letni okres wykonywania zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ stwierdził, że wnioskodawca udowodnił okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszący 14 lat, 11 miesięcy i 8 dni z tytułu zatrudnienia od dnia 14 czerwca 1993 roku do dnia 31 grudnia 2008 roku w Spółdzielni (...) z wyłączeniem przerw spowodowanych niezdolnością do pracy z powodu choroby: od 17-08-1995 do 28-08-1995, od 02-04-1997 do 11-04-1997, od 1-07-1998 do 8-07-1998, od 15-03-2003 do 21-04-2003, od 18-05-2006 do 06-10-2006 oraz od 01-04-2008 do 16-04-2008.

(decyzja z dnia 26 lipca 2023 roku k. 8-9 akt ZUS 210000- (...) -2023- (...))

Odwołanie od w/w decyzji w dniu 25 sierpnia 2023 roku wniósł A. M., wnosząc o jej zmianę i przyznanie mu rekompensaty za pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Wnioskodawca wskazał, że okres pracy w Spółdzielni (...) nie był jedynym, w którym pracował w szczególnych warunkach, ale jako kierowca pojazdu powyżej 3,5 tony pracował także w firmie (...) oraz w firmie (...).

(odwołanie – k. 3-8)

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 21 września 2023 roku organ rentowy wniósł o jego oddalenie, przytaczając argumentację jak w zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 14-15)

Ustanowiony profesjonalny pełnomocnik wnioskodawcy poparł wszelkie twierdzenia i zarzuty odwołania w szczególności wnioski dowodowe w postaci zeznań świadków, wnosząc równocześnie o zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(pismo procesowe pełnomocnika wnioskodawcy k. 39)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. M. urodził się w dniu (...), od dnia 13 września 1976 r. posiada uprawnienia do prowadzenia samochodów ciężarowych o masie powyżej 3,5 tony.

(okoliczność bezsporna)

W okresie od dnia 15 sierpnia 1979 roku do dnia 21 października 1992 roku wnioskodawca był zatrudniony w firmie (...) na stanowisku kierowcy, w pełnym wymiarze czasu pracy. Wnioskodawca do około 1989 roku jeździł cysterną (S. (...) litrów) powyżej 3,5 tony, sama pojemność cysterny wynosiła 5000 litrów. Przewoził nią mleko do rozlewni i mleczarni. Skarżący przychodził do pracy na g. 7.00, brał samochód, miał już wypisaną kartę drogową i docelowy punkt, do którego miał jechać po odbiór mleka. Jeżeli jego samochód był zepsuty to jechał inną cysterną powyżej 3,5 tony. Obsługiwał wtedy samochody marki S., Ikarus, J.. Jak jechał do zakładu na zlewnię mleka to wtedy włączał prąd i wkładał do cysterny wąż, który wypompowywał mleko. To było wszystko co robił. Przy odbiorze mleka nie dokonywał jego nalewania do cysterny. Tam był specjalny człowiek, który pilnował, żeby mleko się nie przelało.

Później, po 1989 roku, jeździł chłodnią, woził wyroby gotowe. W ramach tego zajęcia układał towar w samochodzie, tak by się nie wywrócił. Jeżeli chodzi o dokonywanie rozładunku czasami robili to pracownicy hurtowni, a czasami kierowcy. Załadunek i rozładunek mógł trwać do 4 godzin. Obsługiwał Ł. i województwo (...).

Kierowcy pracowali nie tylko po 8 godzin, ale również po 10 czy 12 godzin.

Odwołujący podczas tego zatrudnienia nigdy nie był na budowie eksportowej. Razem z nim, w tym samym zakładzie pracowała osoba o tym samym imieniu i nazwisku, która była elektrykiem samochodowym (wnioskodawca nie miał takich uprawnień) i to ta osoba wyjechała na budowę eksportową.

(świadczenie pracy k. 4 akt ZUS dotyczący wniosku o ustalenie kapitału początkowego, dokumenty osobowe nadesłane przez Spółdzielnię (...), zeznania świadka M. A. (1) na rozprawie w dniu 23 stycznia 2024 roku e-protokół (...):25:48 – 00:42:57 – płyta CD – k. 50, zeznania świadka S. K. na rozprawie w dniu 23 stycznia 2024 roku e-protokół (...):42:57 – 00:56:00 – płyta CD – k. 50, zeznania świadka A. R. na rozprawie w dniu 23 stycznia 2024 roku e-protokół (...):56:00 – 01:07:23 – płyta CD – k. 50, zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 23 stycznia 2024 roku e-protokół (...):02:29 – 00:22:52 – płyta CD – k. 50 w związku z e-protokół z dnia 23 stycznia 2024 roku e-protokół (...):08:38 – 01:15:10 – płyta CD – k. 50)

W okresie od dnia 2 listopada 1992 roku do dnia 12 czerwca 1993 roku wnioskodawca był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku kierowcy, w pełnym wymiarze czasu pracy. To była Spółdzielnia usługowa stworzona przez kierowców, która zajmowała się usługami transportowymi. Obsługiwali praktycznie całą Polskę. Skarżący jeździł J. o tonażu 6 ton. Przewoził różne towary, ale głównie jeździł z towarami P. E.. Jeździł także chłodnią (...). U tego pracodawcy nie dokonywał załadunku towaru, robili to pracownicy konkretnej firmy. Gdy dojeżdżał do miejsca docelowego, to na miejscu towar rozpakowywali pracownicy firmy, a nie on. Jeździł z dysponentem, który wszystko załatwiał. Załadunek i rozładunek robili inni pracownicy, on tylko podstawiał samochód, zamykał go i plombował. Jeżdżąc w tej firmie jeździł po całej Polsce.

(świadczenie pracy k. 5 akt ZUS dotyczący wniosku o ustalenie kapitału początkowego, dokumenty osobowe nadesłane przez Spółdzielnię (...), zeznania świadka M. A. (1) na rozprawie w dniu 23 stycznia 2024 roku e-protokół (...):25:48 – 00:42:57 – płyta CD – k. 50, zeznania świadka S. K. na rozprawie w dniu 23 stycznia 2024 roku e-protokół (...):42:57 – 00:56:00 – płyta CD – k. 50, zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 23 stycznia 2024 roku e-protokół (...):02:29 – 00:22:52 – płyta CD – k. 50 w związku z e-protokół z dnia 23 stycznia 2024 roku e-protokół (...):08:38 – 01:15:10 – płyta CD – k. 50)

Decyzją z dnia 26 lipca 2023 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku A. M. z dnia 5 lipca 2023 roku, przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury zaliczkowej od dnia 1 lipca 2023 roku w kwocie brutto 5605,52 złotych, a w kwocie netto 4728,02 złotych. Jednocześnie organ odmówił wnioskodawcy prawa do przyznania rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ wskazał, że nie został udokumentowany 15-letni okres wykonywania zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ stwierdził, że wnioskodawca udowodnił okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszący 14 lat, 11 miesięcy i 8 dni z tytułu zatrudnienia od dnia 14 czerwca 1993 roku do dnia 31 grudnia 2008 roku w Spółdzielni (...) z wyłączeniem przerw spowodowanych niezdolnością do pracy z powodu choroby: od 17-08-1995 do 28-08-1995, od 02-04-1997 do 11-04-1997, od 1-07-1998 do 8-07-1998, od 15-03-2003 do 21-04-2003, od 18-05-2006 do 06-10-2006 oraz od 01-04-2008 do 16-04-2008.

(decyzja z dnia 26 lipca 2023 roku k. 8-9 akt ZUS 210000- (...) -2023- (...))

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych wnioskodawcy, jak też w aktach organu emerytalnego, których prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu. Ponadto Sąd oparł się na zeznaniach świadków i wnioskodawcy, a także na złożonej do akt sprawy oryginalnej zachowanej dokumentacji pracowniczej

odwołującego, w zakresie wskazanym w ustaleniach faktycznych, albowiem dowody te wzajemnie ze sobą korelowały i tworzyły spójną, logiczną całość.

Sąd nie dał wiary jedynie zeznaniom świadka S. K. dotyczącym wykonywania załadunków i rozładunków towarów w czasie zatrudnienia w firmie (...). Zeznania świadka w tym zakresie były sprzeczne z zeznaniami samego wnioskodawcy oraz drugiego świadka, którzy jasno wskazali, że w firmie (...) nie zajmowali się załadunkiem i rozładunkiem towarów. Skarżący jeździł tam razem z dysponentem, który wszystko załatwiał. Załadunek i rozładunek robili inni pracownicy, on tylko podstawił samochód, zamykał go i plombował. Nadto należy podkreślić, że zarówno odwołujący, jak i świadek M. A. pracowali w tej firmie znacznie dłużej, zaś S.K. jedynie ok. 3 miesiące.

Poza tym Sąd uznał zeznania świadków i wnioskodawcy za w pełni wiarygodne. Podkreślić należy, że świadkowie mieli pełną wiedzę na temat charakteru pracy odwołującego w badanych okresach zatrudnienia albowiem pracowali razem z wnioskodawcą w tych samych zakładach pracy, a przy tym są dla niego osobami obcymi, a zatem nie mieli żadnego interesu w tym, ażeby zeznawać na korzyść wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie podlegało uwzględnieniu.

Według art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2023 r., poz. 164) ustawa określa warunki nabywania prawa do emerytur i rekompensat przez niektórych pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, zwanych „emeryturami pomostowymi”, o których mowa w art. 24 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U z 2022 r., poz. 504, 1504 i 2461).

W myśl art. 21 ust. 1 w/w ustawy, rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat.

Bezspornie wnioskodawca jest uprawniony do emerytury z powszechnego wieku emerytalnego, w oparciu o przepisy ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednocześnie nie występował o ustalenie uprawnień do wcześniejszej emerytury z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Kwestia sporna w przedmiotowej sprawie dotyczyła uprawnień ubezpieczonego do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych określa ogólne warunki nabycia prawa do rekompensaty, czyli – zgodnie z definicją legalną zamieszczoną w art. 2 pkt 5 ustawy – do odszkodowania za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze przez osoby, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

Prawo do rekompensaty przysługuje ubezpieczonemu, który legitymuje się co najmniej 15 – letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Chodzi w tym przypadku o pracę, o której mowa w art. 32, 33, 39, 40 i 50c ustawy (art. 21 ust. 1).

Wprawdzie w ust. 2 wyraźnie zastrzeżono, że prawo do rekompensaty nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, jednak w przepisie tym chodzi niewątpliwie o emeryturę wcześniejszą przyznaną na podstawie przepisów tej ustawy. Odmienne rozumienie tego przepisu, tj. uznanie, że rekompensata powyższa nie przysługuje również w wypadku przyznania prawa do emerytury z powszechnego wieku emerytalnego, prowadziłoby do uznania, że art. 21, ust. 1 jest przepisem martwym, gdyż brak byłoby kategorii osób spełniających kryteria do uzyskania przedmiotowej rekompensaty. Należy zatem kierować się wykładnią celowościową i uznać, że racjonalny ustawodawca w żadnym wypadku nie dążyłby do stworzenia przepisu, który nie miałby podstaw do funkcjonowania w obrocie prawnym.

Zatem przesłankami uprawniającymi do rekompensaty są:

- utrata przez ubezpieczonego możliwości przejścia na emeryturę w związku z wygaśnięciem po dniu 31 grudnia 2008r. – w stosunku do ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r., a przed dniem 1 stycznia 1969r. – podstawy normatywnej przewidującej takie uprawnienie;
- niespełnienie przez ubezpieczonego warunków uprawniających go do emerytury pomostowej;
- legitymowanie się przez ubezpieczonego co najmniej 15 – letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
- niezyskanie przez ubezpieczonego prawa do wcześniejszej emerytury według zasad przewidzianych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS.

Okoliczność sporna w przedmiotowej sprawie dotyczyła zatem ostatecznie posiadania przez ubezpieczonego wymaganego 15 letniego okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. Organ stwierdził, że wnioskodawca udowodnił okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszący 14 lat, 11 miesięcy i 8 dni z tytułu zatrudnienia od dnia 14 czerwca 1993 roku do dnia 31 grudnia 2008 roku w Spółdzielni (...). A zatem w niniejszym postępowaniu skarżący był zobowiązany udowodnić, iż dodatkowo pracował w takich warunkach przez okres co najmniej 22 dni, co też uczynił.

Praca w warunkach szczególnych to praca, w której pracownik w sposób znaczny jest narażony na niekorzystne dla zdrowia czynniki i pracę taką pracownik musi wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku, aby nabyć prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy.

Ponadto zgodnie z art. 3 ust. 7 ww. ustawy, za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze uważa się osoby wykonujące przed dniem wejścia w życie ustawy prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Stosownie natomiast do treści art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2023.0.1251) za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z kolei przepis art. 32 ust.4 stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust.2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 z późn. zm.).

W świetle § 2 ust. 1 w/w rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić /por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 1997 roku, II UKN 417/97, (...) i US (...) i wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, Prok. i Prawo (...)/.

Stosownie do treści § 2 ust. 2 w/w rozporządzenia, okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

Podkreślić należy, iż ustawodawca w obecnie obowiązujących przepisach celowo odszedł od szczegółowego określania stanowisk pracy, skupiając się na zakresach obowiązków, bowiem nazwy stanowisk pracy mogły być bardzo różne w zależności od zakładu pracy. Ponadto ustalano je często na długo przed wejściem w życie przepisów określających pracę w warunkach szczególnych. Z tej przyczyny Sąd ma nie tylko prawo, ale i obowiązek ustalać rzeczywisty zakres obowiązków, bez względu na nazwę stanowiska.

Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, nie jest dopuszczalne zaliczanie innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika w stopniu powodującym wcześniejszą utratę zdolności do zatrudnienia i nie zostały wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 10 kwietnia 2014 r., II UK 395/13, Lex Nr 1455235).

W sprawie o świadczenia z tytułu pracy w warunkach szczególnych, gdzie przedmiotem ustaleń sądu ma być charakter zatrudnienia, dokonywanie ustaleń stanu faktycznego odbywa się z reguły poprzez przeprowadzenie dowodów osobowych oraz - o ile to jest możliwe - dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych. Osobowe źródła dowodowe (w tym zarówno zeznania świadków, jak i strony procesowej) muszą być skonfrontowane z istniejącą dokumentacją i dopiero uzyskanie przekonania graniczącego z pewnością co do przebiegu zatrudnienia, może pozwolić na pozytywne rozstrzygnięcie o prawie do świadczeń. Ocena osobowych źródeł dowodowych musi być przy tym wolna od jakiegokolwiek dowolności, uwzględniając reguły logiki oraz zasady doświadczenia zawodowego. / tak SA w Szczecinie w wyroku z dnia 27 października 2016 r III AUa 41/16 LEX nr 2151525/.

Tym samym brak świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych lub wydanie świadectwa, które nie spełnia wymagań formalnych nie przekreśla ustalenia, że tego rodzaju praca była wykonywana. Zastosowanie mają art. 6 k.c., art. 232 k.p.c. Strony mają też prawo podważać moc dowodową dokumentów, w tym także świadectwa pracy, które jest dokumentem prywatnym i podlega ocenie przez sąd zgodnie z zasadami art. 233 § 1 k.p.c. W postępowaniu sądowym nie jest dopuszczalne oparcie się wyłącznie na zeznaniach świadków, w sytuacji, gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwne./tak SA w Szczecinie w wyroku z dnia 20 lipca 2016 r, III AUa 690/15, LEX nr 2121869 /.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd przyjął, że ubezpieczony posiada wymagany 15 letni okres pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że ubezpieczony niewątpliwie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, prace w szczególnych warunkach będąc zatrudnionym w Przedsiębiorstwie (...) od dnia 2 listopada 1992 roku do dnia 12 czerwca 1993 – okresowo 7 miesięcy i 10 dni.

Skarżący był zatrudniony jako kierowca. Ubezpieczony pracował w pełnym wymiarze czasu pracy. Wykonywał w tych okresach tylko pracę kierowcy, nie był delegowany do żadnych innych prac. To była Spółdzielnia usługowa stworzona

przez kierowców. Zajmowała się usługami transportowymi. Jeździł J. o tonażu 6 ton. Przewoził różne towary, nie dokonywał załadunku towaru, robili to pracownicy konkretnej firmy. Gdy dojeżdżał do miejsca docelowego, to na miejscu towar rozpakowywali pracownicy firmy, a nie on. Jeździł także chłodnią (...). Wtedy jechał ze nim dysponent, on wszystko załatwiał. Załadunek i rozładunek robili inni pracownicy, on tylko zamykał samochód. Jeżdżąc w tej firmie jeździł po całej Polsce.

Sąd uznał również, że do okresu pracy w warunkach szczególnych należy także zaliczyć pierwszy czas zatrudnienia skarżącego, w okresie od dnia 15 sierpnia 1979 roku do około 1989 roku, w firmie (...) na stanowisku kierowcy, w pełnym wymiarze czasu pracy. Wnioskodawca do około 1989 roku jeździł cysterną (S. (...) litrów) powyżej 3,5 tony, sama pojemność cysterny wynosiła 5000 litrów. Przewoził nią mleko do rozlewni i mleczarni. Skarżący przychodził do pracy na g. 7.00, brał samochód, miał już wypisaną kartę drogową i docelowy punkt, do którego miał jechać po odbiór mleka. Jeżeli jego samochód był zepsuty to jechał inną cysterną powyżej 3,5 tony. Obsługiwał wtedy samochody marki S., Ikarus, J.. Jak jechał do zakładu na zlewnię mleka to wtedy włączał prąd i wkładał do cysterny wąż, który wypompowywał mleko. To było wszystko co robił. Przy odbiorze mleka nie dokonywał jego nalewania do cysterny. Tam był specjalny człowiek, który pilnował, żeby mleko się nie przelało. Nadto niejednokrotnie zdarzało się, że kierowcy, w tym odwołujący, wykonywali pracę przez 10-12 godzin. W tym czasie niewątpliwie odwołujący wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy czynności kierowcy samochodu powyżej 3,5 tony, nie podejmując żadnych innych czynności.

Nawiązując do stanowiska zajmowanego przez odwołującego, Sąd zważył, że znajduje ono odzwierciedlenie w Dziale VIII - W transporcie i łączności - Wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Praca wnioskodawcy jako kierowcy odpowiada pozycji 2 - Prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów w Dziale VIII - Wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Przy tym Sąd w pełni zgadza się przy tym ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 15 marca 2018 roku, że prace kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony zostały wymienione w poz. 2, działu VIII (w transporcie i łączności), wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jako prace w szczególnych warunkach w rozumieniu § 4 ust. 1 tego rozporządzenia oraz art. 32 ust. 1 i 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2018 r., III UK 41/17).

Reasumując Sąd uznał, że przy zaliczeniu w/w spornych okresów pracy, odwołujący legitymuje się co najmniej 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych do dnia 31 grudnia 2008 roku w rozumieniu przepisów wskazanego rozporządzenia (16 lat, 3 miesiące i 29 dni). Organ stwierdził, że wnioskodawca udowodnił okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszący 14 lat, 11 miesięcy i 8 dni, a zatem wystarczyło, aby wnioskodawca udowodnił co najmniej 22 dni pracy w tych warunkach, któremu to zadaniu niewątpliwie w niniejszym postępowaniu sprostał. Zdaniem Sądu przeprowadzone postępowanie, w tym dowody z dokumentów, zeznania odwołującego i świadków wykazały, że wypełnia on niezbędne przesłanki warunkujące przyznanie mu prawa do spornego świadczenia. Wobec tych wszystkich okoliczności, Sąd uznał, że zaskarżona decyzja jest błędna i podlega zmianie.

Mając na względzie powyższe, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego i art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd w punkcie 1 sentencji wyroku zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Sąd w punkcie 2 sentencji orzekł o kosztach zastępstwa procesowego, na podstawie zasady odpowiedzialności za wynik procesu tj. art. 98 k.p.c., zasądzając od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. na rzecz A. M. kwotę 180 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika Sąd ustalił zgodnie z § 9

pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U z 2018 r. poz. 265.). Zgodnie zaś z art. 98 § 1¹ k.p.c. od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty. O obowiązku zapłaty odsetek sąd orzeka z urzędu.